

Fia a nagyvilágban bolyong, karácsonykor írt utoljára, azt az egyet még megteszi, hogy karácsonyra ír egy kurta levelet. Unoka is volna tőle kettő, de azok nem írnak, nem is igen tudnak azok egy szót se magyarul.

Lánya magtalan. Két házasság után végtére egyedül maradt, az ország túlsó végén, egy kisvárosban él. Tavaly nyár óta őt sem látta az öregember.

A nyárikonyhát lakta, megtörtént, hogy a lakóházba be sem nyitott, napokig.

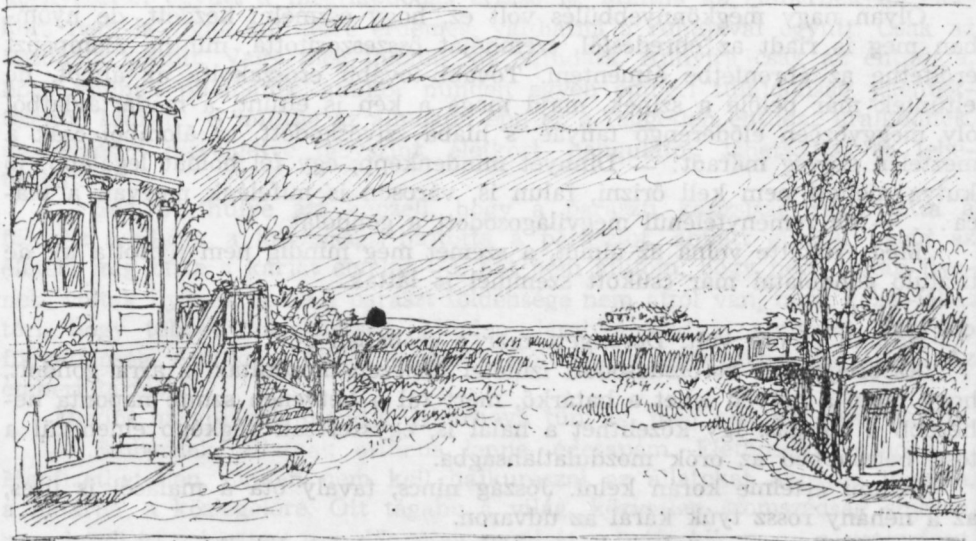
Ágynak is volt helye a konyhában, vetetlenül állt egész nyáron. És minden szanaszét. Az asztal, a stélácsi, az ablakpárkány zsúfolva mindenféle holmival — mosatlan edények, üvegek, a soros ennivalók, szerszámok, borotva, zsebrádió, aludttejes köcsög, varródoboz, vekker, szögesdobozok —, mindenféle, ami jó, ha kézreesik.

Tegnap este helyet csinált az asztalon, s kiborította az öregházi kredenc fiókjából a maradék régi iratokat. Semmirevaló papirosok, negyven-ötven éve kelt adóívek, szerződések, beszolgáltatási felszólítások, bírságlevelek, telekkönyvi kivonatok. Meg a jegyzőkönyv a 21 hold felajánlásáról.

Megállt az asztalnál az öreg, nézte a rendetlen iratcsomót.

— Mindent elvisel az ember — mondta hangosan, magamagának. — Az elviselhetetlent is elviseli.

A kockás ívpapírt, a tanya térképét a fiók legaljára tette, ahogy összehajtogatta este, bele se pillantott. Csak a megfakult madártávlati képet nézegette kis ideig. A gyerek színes ceruzáival rajzolgatta őt, zöldre a fákat, barnára a szántást, pirosra a háztetőt. Szép nagy, zöld jegenyét is rajzolt, szélfogónak. Alulra került ez is a fiókba, s ömlesztve rá a haszontalan katonák.

ACIGANYBARÓ I. FELV.

VARGA MÁTYÁS RAJZA